

I Forslaget til Finantslov for 1862—63 (13de Session, Anh. A. Sp. 7—8) havde Regjeringen nemlig foreslaaet den omspurgte Bemyndigelse affattet paa følgende Maade:

„I Anledning af Udgifterne til Jernbanevæsenet realiseres af Kongerigets Reservecoud et Beløb til Værdi af indtil 2,200,000 Rb. imod at der udfærdiges og henlægges til Reservecouden 4 pCt.s fra Creditors Side uopsigelige Statsobligationer af lige Værdi.“

Finantsudvalget foreslog denne Post omrevideret saaledes:

„I Anledning af Udgifter til Jernbanevæsenet bemyndiges Regjeringen til at udfærdige 4 pCt.s fra Creditors Side uopsigelige Statsobligationer til Værdi af indtil 2,200,000 Rb.“

Finantsudvalget motiverer ikke denne Endring i sin Betænkning; man er derfor nødt til at søge Grunden til den i de Udtalelser, som fremkom ved anden Behandling af Finantsforslaget, og som ogsaa give en tydelig Fremstilling af, hvorledes Finantsudvalget har villet have den nye Redaction opfattet, og navnlig hvilken Bemyndigelse der efter den var indbrømt Regjeringen. Ordføreren siger nemlig: „Redactionen, som Udvalget har foreslaaet, giver ham (d: Finantsministeren) Alt, hvad han kan forlange. Den bemyndiger ham til at anvende disse Jernbaneobligationer til Betaling af de Udgifter, Jernbaneanlægget foranlediger, naturligvis i Henhold til Jernbanecontracten; han kan benytte dem enten ligefrem til Betaling eller sælge dem og betale med contante Penge, og forsaavidt han skulde foretrække det Sidste, er der Intet til Hinder for, at de Indtægter og Udgifter, som derved foranlediges, opføres paa Reservecouden's Conto. Endelig indeholder denne Redaction Intet, der kunde indskrænke den Raadighed, Finantsministeren iforveien maatte have til at raade over Reservecouden's Midler.“

Finantsministeren tiltraadte denne Endring; og i sit Svar til Finantsudvalgets Ordfører anfører han blandt andre Grunde derfor ogsaa den, at den ikke gjorde nogen „Indskrænkning i Regjeringens hidtil havde Raadighed med Hensyn til Anvendelsen af Reservecouden, eller i alt Fald med Hensyn til den Form, hvorunder Regjeringen havde tænkt sig, at hele denne Transaction skulde finde Sted, nemlig at hele Indtægten og Udgiften med Hensyn til disse Jernbaneobligationer posteredes igjennem Reservecouden for Kongeriget“.

Da Endringen efter disse Udtalelser blev eenstemmig vedtaget, maa Udvalget i dem see en Fortolkning af Bevillingen, hvorved den Transaction, der er gjort gjennem Reservecouden med Jernbaneobligationer i Finantsaaret 1862—63, er bevilget Regjeringen. Det gaaer ikke an kun at tage Hensyn til Paragraphens Ordlyd i Finantsloven; naar Rigsdagen selv har givet Forklaring, maa denne ved Bedømmelsen af Regjeringens Fremgangsmaade være den gjældende. Udvalget kan derfor ikke tilraade Thinget at tiltræde Beslutningen ved 18de Anægningspost til § 5.

Folkethinget har omændret den hidtil brugte Slutningsindstilling, at Rigsdagen for sit Vedkommende meddelede Decharge for Statsregnskabet, til: at Rigsdagen frasiger sig ethvert Krav paa Ansvar for Regnskabet. Udvalget erkjender det ønskeligt, at fremmede Ord i Lovsproget afløses af danske. Der har imidlertid været ytret Tvivl i Udvalget, om ikke Udtrykket: at frasige sig ethvert Krav, var for stærkt og for omfattende. Da Udvalget imidlertid for at faae Ende paa denne i flere Aar fortsatte Strid imellem begge Thing er blevet enigt om